

personeel aan te brengen en zonodig dienaren met behoud van gage naar Batavia te zenden. Naast wat daarover reeds in de generale missive van 20 oktober 1765 is geschreven, zijn de bevelen van het bestuur aan de dienaren bij Kanniya Kumari in verband met de oorlog van de verbonden rijken tegen Travancore goedgekeurd. Er mogen nieuwe woon- en pakhuizen gebouwd worden zonder dat daaraan bijzondere kosten kleven. Zo nodig kunnen ze in de toekomst weer verlaten worden. Over het rijk Madurai valt heel wat te schrijven. [fol. 1549] Het is voor de Compagnie belangrijk, maar daar het ingewikkeld is, kan het nu niet goed beschreven worden. Men beperkt zich tot het voornaamste. Nadat de dappere Camsaayba de hoofdstad Madurai tot 14 oktober tegen zijn machtige vijanden had verdedigd, is hij door zijn eerste veldoverste en gunsteling de Franse kapitein Marchand, die wel een Judas Iskariot²¹ lijkt, voor 100.000 ropias aan zijn belegeraars overgeleverd en door hen op een wrede wijze om het leven gebracht. Dat is niet aan hun dapperheid toe te schrijven, maar aan verraad door zijn vriend. Daarmee kwamen de vestingen Madurai en Palayankottai en het hele rijk onder de wettige vorst Mahomet Dilly Chan. Deze kan zo genoemd worden daar hij dit rijk in 1747 [fol. 1550] van zijn vader Anawarudi Chan erfde. Deze was door de eerste Mogolse wazir Nizam-ul-Mulk in plaats van Gosab Ulla Chan als nawab van Arkadu en dus als leenheer aangesteld. Mahomet Dilly Chan had het bestuur van Madurai aan Camsaayba opgedragen, maar deze probeerde zich onafhankelijk te maken en werd daarom door zijn heer bestreden en gedood. Deze wordt zo zeer terecht door het bestuur als wettig vorst gezien en hij is ook zo machtig dat het gedrag van het bestuur bij deze machtswisseling is goedgekeurd en geprezen. [fol. 1551] Men vindt de bevelen die aan de dienaren op de overwal van India zijn gegeven, gepast. De voorrechten van de Compagnie zijn staande gehouden. Dit is ook het geval ten opzichte van Tammoderum Pillai, de rijksbestuurder van de katta thevar, met wie de problemen zijn opgelost. Dat kan zo blijven, als de burens zich maar niet met Compagnies zaken bemoeien. In Coromandel bleek helaas het tegendeel en daarom wanhoopt men dat daarin verandering komt. Men verwijst naar de geheime en aparte brieven gewisseld tussen Ceylon en de overwal. Door de goede verstandhouding tussen het bestuur en de sultan van de Malediven [fol. 1552] kwamen er van deze eilanden 11 vaartuigen met 200.369 pond cauri's. Uit deze partij en uit de voorraad werd 184.188 pond à f 3,12,- het kati verzonden. De weduwe van don Simon Witjewardene Ilangakon diende een zeer gedetailleerd verzochtschrift in betreffende het afbreken van drie van haar huizen tijdens de inneming van Matara, het vernielen van acht van haar tuinen en de in beslagname van twee van haar zaaivelden en een stuk hoge grond, onder het voorwendsel dat ze verlaten waren. Daarbij wordt nog voorbij gegaan aan de verkoop van een buiten Galle gelegen huis uit de boedel van haar zoon, don Joan Ilangakon die naar de Kaap de Goede Hoop werd gedeporteerd. Op 19 april 1765 besloot het bestuur de weduwe de zaaialanden Roddijmoelle en Ovillane terug te geven en de majoraal een ander accommodessan te geven. Ook het abusievelijk geconfisqueerde huis werd verkocht. [fol. 1553] De opbrengst van rsd 430,- is aan de weduwe terugbetaald. Deze maatregelen zijn uitstekend. Op 13 november 1765 besloot het bestuur de mudaliyar en eerste tolk bij de Maduraise dessave Witjesinge, die was ontslagen en te Galle was gearresteerd, weer naar de overwal te sturen naar de plaats waar hij in 1760 zijn verbanning had doorgebracht. Dit is eveneens zeer voorzichtig. Zo kan hij niet samenspannen met de inlanders. De tombo en landbeschrijving te Galle is weer hervat. Van 220 huisgezinnen met 23 bezittingen zijn 40 tuinen en 18 zaaialanden beschreven. Er is nog eens gewezen op de geheime brief van 1761 en op het antwoord op de Ceylonse brief van 24 januari 1762. Dit betekende een verbod van landbeschrijving wegens de onlusten. Er was daar bijgevoegd dat men een bericht van het bestuur verwachtte, [fol. 1554] wanneer deze noodzakelijke bezigheid zonder bezwaar hervat kon worden. Het is plezierig dat de

21 Judas Iskariot, de discipel die Jezus voor geld aangaf.